

## Arrest

nr. 278 747 van 17 oktober 2022  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO  
Torhoutsestraat 307  
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de vraag tot horen van verwerende partij, ingediend op 1 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Dactyloscopisch onderzoek leidde tot één treffer waaruit blijkt dat verzoeker op 9 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië.

Verzoeker werd op 8 november 2021 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 17 november 2021 richtten zij een terugnameverzoek aan de Sloveense instanties, die op 24 november 2021 instemden met het verzoek conform artikel 18, eerste lid, (b) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming

dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III Verordening).

Op 9 december 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>), aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 december 2021. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):*

naam: D. (...)  
voornaam: A. (...)  
geboortedatum: (...) 1996  
geboorteplaats: (...)  
nationaliteit: Afghanistan

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening). De heer D. (...) A. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 04/10/2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 04/10/2021 2021 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort en Afghanistan uit reisde zonder zijn nationaal identiteitsbewijs, hij toont een kopie van een taskara met nummer 1397-1200-15164 afgeleverd 18/03/2019.*

*Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 04/10/2021, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot één treffer. De eerste treffer toont aan dat de betrokkene op 09/02/2020 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Griekenland. De tweede treffer toont aan dat de betrokkene op 23/09/2021 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Slovenië.*

*De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 08/11/2021. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn met mevr. D. (...) S. (...) en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben. Tijdens dit onderhoud verklaart betrokkene dat hij nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, bij de confrontatie met de Eurodac type 1 resultaten verklaart betrokkene dat zijn vingerafdrukken meermaals werden genomen in verschillende landen en dat dit was om een terug leiding te vermijden en buiten zijn wil om.*

*Betrokkene verklaart dat hij Afghanistan ongeveer twee jaar geleden verliet omwille van problemen met de taliban, dat hij door Iran naar Turkije reisde waar hij ongeveer twee maand verbleef, en dan verder reisde naar Griekenland waar hij ongeveer anderhalf jaar verbleef en een verzoek om internationale bescherming indiende, dat hij er twee keer een negatieve beslissing kreeg en ook een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij daarna door Montenegro en een reeks onbekende landen tot Slovenië reisde waar hij door de politie werd gestopt, waar hij werd in quarantaine geplaatst en zijn vingerafdrukken werden geregistreerd, dat hij daarna door onbekende landen tot België reisde waar hij de dag na aankomst een verzoek om internationale bescherming indiende. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in*

*België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat zijn doel reeds vastlag bij vertrek uit Afghanistan, dat hij veel goed over België hoorde, dat vluchtelingen hier gerespecteerd worden en de taal aanleunt bij Engels.*

*Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat de taal er te moeilijk is, dat het er niet voordelig is voor vluchtelingen, dat hij er geen kans kreeg om te studeren of te werken nadat hij onderschept werd door de politie.*

*Op 17/11/2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense instanties. Het verzoek aan de Sloveense instanties werd op 24/11/2021 conform artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 aanvaard. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

*Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat verzoekende partij door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).*

*Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).*

*Over het door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Slovenië omdat het niet zijn keuze was als initiële eindbestemming, omdat hij er volgens zijn interpretatie gedwongen werd vingerafdrukken te registreren en een verzoek om internationale bescherming neer te leggen om een terug leiding te vermijden, nadat hij werd gestopt door de politie, en in quarantaine werd geplaatst, dat hij er zelf geen verzoek om internationale bescherming wou neerleggen, dat hij er in quarantaine geplaatst werd in moeilijke omstandigheden en geen kansen zag op studeren of werken, en omdat België een beter land is inzake kansen op erkenning, stellen we dat deze persoonlijke intentie zich niet in Slovenië te willen vestigen geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van Slovenië voor het verzoek om internationale*

bescherming zoals door betrokkene neergelegd, het is immers niet de verzoeker zelf die bepaalt waar zijn verzoek moet worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is in deze geen criterium. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene op basis van aanbevelingen die hij voor zijn vertrek van allerlei mensen te horen kreeg, kan dan ook geen grond zijn voor België om de soevereiniteitsclausule toe te passen, dit zou immers neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met de Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om ondubbelzinnig te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming om zodoende het doorreizen naar een ander land dan het land van aankomst of het doen van opeenvolgende verzoeken in verschillende lidstaten door éénzelfde verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De Eurodac Verordening draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend en geen vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene inroept dat hij door de omstandigheden na illegale grensoverschrijding en dreigende terug leiding zijn vingerafdrukken en het verzoek om internationale bescherming in Slovenië liet registreren maar dat dit niet zijn intentie was, kan dan ook niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Sloveense autoriteiten, noch als een reden om de overdracht niet te laten doorgaan.

De bevoegde instanties van Slovenië stemden op 24/11/2021 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Slovenië ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Slovenië zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Slovenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De bevoegde autoriteiten van Slovenië onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de in Slovenië bevoegde instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Dienstig is ook te melden dat in het geval van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Slovenië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Sloveense instanties en zo nodig bij het EHRM en dat hier geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Dit geldt ook indien betrokkene klachten heeft over de opvangomstandigheden of het recht op opvang, of over het gebruik van dwang door ordediensten tijdens de uitoefening van hun functie of over de medische zorg en de inperking van de vrijheid ingevolge de quarantaine, de betrokkene verbleef slechts heel kortstondig in Slovenië en verwierp zijn insertie in het opvangsysteem omdat het zijn doel was clandestien verder te trekken, de indrukken die hij aan deze passage overhield zijn dan ook niet als representatief te beschouwen.

Dat betrokkene een repatriëring vreesde tijdens zijn doortocht in Slovenië is op zich geen uitzonderlijke omstandigheid omdat hij als verzoeker om internationale bescherming geacht wordt dit verzoek neer te leggen in het eerste veilige land dat hij bereikt, wanneer een betrokken dit niet doet en om andere motieven dan de persoonlijke veiligheid zijn reis verder zet en geen verzoek om internationale bescherming neerlegt, kan dit niet zomaar als argument worden gebruikt om een andere lidstaat verantwoordelijk te stellen. Het EHRM oordeelde dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak *Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië* van 02.04.2013 (§ 70: “The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one’s economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...”).

Mocht de betrokkene de vrees invoeren door Slovenië te worden gerepatriëerd naar Kroatië of naar Bosnië, een vrees welke hij koesterde tijdens zijn illegale doorreis, stellen wij dat deze vrees niet meer actueel is nu betrokkene in Slovenië een verzoek tot internationale bescherming heeft neergelegd en Slovenië de verantwoordelijkheid hiervoor heeft geaccepteerd en betrokkene onder de Dublin verordening de grens zal overschrijden met een Dublin-doorlaatbewijs. We wensen hieromtrent ook te melden dat in het geval van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Slovenië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Sloveense instanties en zo nodig bij het EHRM en dat hier geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Dit geldt ook indien betrokkene klachten heeft over de opvangomstandigheden of het recht op opvang, of over het gebruik van dwang door ordediensten tijdens de uitoefening van hun functie of over de medische zorg en de inperking van de vrijheid ingevolge de quarantaine, de betrokkene verbleef slechts heel kortstondig in Slovenië en verwierp zijn insertie in het opvangsysteem omdat het zijn doel was clandestien verder te trekken, de indrukken die hij aan deze passage overhield zijn dan ook niet als representatief te beschouwen.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Slovenië (Miha Nabergoj, “Asylum Information Database –Country Report – Germany”, laatste update maart 2021, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en worden ze na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (2.7 pagina 37), “There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, decision Up-21/11 of 10 October 2012, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia”). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (pagina 37).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen en geen gewag maakt van specifieke problemen betreffende de opvang omstandigheden. (pagina 57).

We ontkennen niet dat het vermelde Aida-rapport inderdaad melding maakt van een ernstig probleem met terugdrijvingen naar Kroatië en vervolgens naar Bosnië maar de situatie wordt van dichtbij opgevolgd door de UNHCR door middel van negentien bezoeken in 2020 en door de nationale ombudsman (pagina 18-23), de door de advocaat geciteerde rapporten van USDOS en Amnesty International bevestigen deze praktijk. In het geval van verzoeker staat zijn voortzetting van het verzoek tot internationale bescherming niet meer ter discussie en de betrokkene zal bij zijn transfer naar Slovenië ook niet langer worden beschouwd als één van de vreemdelingen die op illegale wijze de grens overschrijdt maar zijn Dublin doorlaatbewijs wordt, zoals in het akkoord met de Sloveense autoriteiten uitdrukkelijk gevraagd, voorafgaand aan de transfer overgemaakt en hij zal de kans krijgen zijn procedure verder te zetten.

Verzoekers voor internationale bescherming hebben toegang tot medische zorgen (pagina 65) en precies omdat de taal vaak een praktische uitdaging vormt is er een meertalig hulpinstrument ontwikkeld, ‘Multilingual aid for better communication in healthcare’. (Pagina 89).

*De betrokkene verklaart tijdens zijn gehoor gezond te zijn en stress te hebben door de actuele situatie in Afghanistan. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, en benoemt geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die niet worden geboden.*

*We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.*

*We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.*

*We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.*

*De bevoegde autoriteiten in Slovenië worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Gelet op het voorgaande en na lezing van de tussenkomst van betrokkene zijn advocaat wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1.(b) van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Sloveense autoriteiten."*

Op 14 juni 2022 treft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beschikking waarin wordt bepaald dat het beroep onontvankelijk lijkt te zijn aangezien binnen de overdrachtstermijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dus bij de Belgische autoriteiten ligt.

Verweerder dient een vraag tot horen in. Hij stelt de Raad in kennis van het feit dat op 19 mei 2022 de overdrachtstermijn van de Dublintransfer is verlengd met achttien maanden. De zaak werd terugverwezen naar de algemene rol.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de Dublin III Verordening, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“1/*

*Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.*

*Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de verzoeker kan teruggenomen worden door de Sloveense autoriteiten.*

*In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.*

*Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.*

*De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.*

*Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.*

*Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.*

*Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.*

*Uit de hierna volgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.*

*2/*

*De verzoeker wenst verder te benadrukken dat er in het Sloveens asielstelsel weldegelijk problemen zijn met de toegang tot de asielprocedures, kwaliteit van tolken, de toegang tot juridische bijstand en de opvangstructuren.*

*Hij stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met deze elementen, terwijl deze elementen blijken uit het Aida 2020 (update 2021) Slovenië rapport waar de verwerende partij zelf naar verwijst.*

*3/ Aangaande de impact van Covid-19*

*Vooreerst wenst de verzoeker te verwijzen naar feit dat er nog altijd geen garantie is op volledige veiligheid t.a.v. de Covid-19 pandemie. Gezien de situatie terug aan het verslechteren is, werd er opnieuw een Overlegcomité gehouden op 06/01/2022 waarin besloten werd dat er tot vandaag verschillende maatregelen blijven gelden om een vijfde golf te beperken.*

*De verzoekende partij was dan ook verbaasd toen hij kennis kreeg van de bestreden beslissing en er geen verwijzing was naar de Covid-19 pandemie. Sterker nog, er wordt van verzoeker verwacht dat hij binnen de 10 dagen zich naar Slovenië dient te begeven.*

*De verzoeker kan geenszins akkoord gaan met de deze motivering.*

*Dat er in de bestreden beslissing geen enkele melding hiervan wordt gemaakt, is geen zorgvuldig bestuur.*

*De verwerende partij neemt dus wetens en willens een beslissing die onmogelijk uit te voeren is.*

*De bijlage 26quater kan noch vrijwillig noch gedwongen worden uitgevoerd.*

*De beslissing is niet ernstig te noemen.*

*De verwerende partij schendt de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.*

*4/ Het huidig asielbeleid in Slovenië faalt.*

*a)*

*De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Slovenië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.*

*De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren.*

*Indien verzoeker zijn aanvraag zou hervatten, dreigt hij bij terugkeer naar Slovenië bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen door de hinder bij toegang tot de asielprocedure en het gebrek aan passende juridische hulpverlening en ondersteuning.*

*Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van toegang tot asielprocedures voor asielzoekers in Slovenië verre van optimaal is.*

*b)*

*Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:*

*“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”*

*Uit de objectieve bronnen blijkt dat de opvangomstandigheden tot op heden ondermaats is en ze bijgevolg vaak in centra blijven met zeer veel asielzoekers tegelijk waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.*

*Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:*

*‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.’*

*Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:*



*'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en straffingen.'*

*De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA- rapport 2020 (update 2021) zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken. De bestreden beslissing getuigt bovendien van een selectieve lezing van het rapport.*

*De verzoeker kan het evident niet eens zijn met de bestreden beslissing.*

c)

#### *Pushback en toegang tot de asielprocedure*

*Verzoeker wenst te wijzen op het feit dat het Sloveens asielbeleid probeert zo ontoegankelijk mogelijk te zijn voor asielzoekers. Hoewel verwerende partij meent dat verzoeker probleemloos zijn verzoek tot internationale bescherming zal kunnen hervatten, wenst verzoeker erop te wijzen dat er allerhande wijzigingen aan wetten zijn aangenomen die resulteren in het inperken van de toegang en rechten van asielzoekers. Verzoekende partij verwijst hiervoor naar het Aida rapport Slovenië:*

*"In early 2017, Slovenia adopted amendments to the Foreigners Act which allow for future restrictions on access to the asylum procedure. Pursuant to the amendments, the National Assembly (Parliament) can vote on suspending the right to asylum in the case that migration poses "a threat to public order and internal safety in the Republic of Slovenia". If the parliamentary measure is adopted, the Police are instructed by law to reject all statements of intention to apply for international protection as inadmissible as long as the person wishing to apply entered Slovenia from a neighbouring EU Member State in which there are no systemic deficiencies of asylum procedure or reception conditions which could lead to torture, inhuman or degrading treatment. The Police then remove the person back to this neighbouring country. An appeal against the police order does not have a suspensive effect.*

*The adopted amendments were reviewed by the Constitutional Court at the initiative of the Slovenian Human Rights Ombudsman, prepared with support of civil society organisations. The Constitutional Court ruled in U-I-59/17 that the amendments were in breach of Article 18 of the Constitution (prohibition of torture). It noted that any legislative restrictions that limit the type and the number of circumstances which can form the basis of the individual's claim regarding the existence of serious harm in case of return, and which limit the individual's ability to access the procedure in which such a claim would be assessed, are in violation of the principle of non-refoulement enshrined in Article 18 of the Constitution. The Court also highlighted that the determination of "a threat to public order and internal safety in the Republic of Slovenia" under the Foreigners Act did not imply the existence of a state of emergency pursuant to Article 92 of the Constitution, which could justify the limitation of rights. Nonetheless, in 2020 the Ministry of Interior proposed a new amendment to the Foreigners Act that incorporates the concept of a "complex crisis in the field of migration". According to the proposal, the Ministry of Interior would regularly monitor the situation in the field of migration in Slovenia. If it detects that the situation regarding migration in Slovenia has changed, creating a "complex crisis", the Ministry of Interior can propose that the government activates the articles of the Foreigners Act that allow the National Assembly to close the border for 6 months and restrict access to the asylum procedure. The proposal to activate the articles must involve an assessment of the situation and the effects of the "complex crisis" on the security threat level for the protection of fundamental constitutional social values, especially regarding the effective functioning of the legal and welfare state, the protection of public order and peace, the efficient functioning of the economy, the protection of health and the life of the population, and the level of security.*

*According to the proposal, the police would have the authority to determine whether a person can apply for international protection after they express the intention to apply. If the police determine that an individual can be returned to another country, they can return the individual regardless of the provisions of the IPA. Exceptions would apply to unaccompanied minors and individuals whose health conditions prevent a return. The assessment of whether someone is an unaccompanied minor would be made by the police based on the person's appearance, behaviour and other circumstances. An appeal against the police order would not have a suspensive effect. The proposal was adopted in late March 2021.*

*Stating that there is a lack of police personnel available at the border, the government tried to activate the provisions of the Defence Act during the pandemic that would give the army additional powers at the border. The proposal was not supported by Parliament and was heavily opposed by NGOs, since it would*

result in more human rights violations at the border. As pointed out by NGOs, the Slovenian army does not undergo adequate human rights training, especially in the area of asylum and migration.

#### *Pushbacks, illegal police practices and other incidents at the border*

*In practice the police do not conduct any identification of persons in need of protection in migration groups entering the Slovenian territory.*

*In 2020 the police detected 14,592 irregular crossings of the Slovenian border. The most common countries of origin of people who were apprehended for irregular border crossing were: Pakistan (3,519), Afghanistan (3,038), Morocco (2,414), Bangladesh (1,508), Croatia (636), Algeria (627), Iraq (549), Iran (364), Turkey (304) and Syria (290). According to the statistics only 4,008 individuals expressed their intention to apply for international protection. The discrepancy between the number of irregular crossings and the number of people that actually enter the procedure for international protection, supported by numerous reports on pushbacks, shows that access to the asylum procedure is systematically denied to individuals in the police procedure. After the police procedure, individuals are returned based on the readmission agreement to the country from which they entered Slovenia.*

*Readmission agreements form a system outside EU law and the CEAS provisions, and do not uphold the standards that these require. The readmission agreements allow the return of migrants in informal procedures in which individuals are not issued with a return decision, do not have the right to appeal and do not have the right to free legal aid or representation. In practice, no assessment of whether the principle of non-refoulement could be violated by a return from Slovenia is conducted. Therefore, there is no possibility for individuals in the procedure to argue that there has been a violation of the nonrefoulement principle, or to challenge the decisions of the police. It is also not evident from the police documentation if individuals expressed an intention to apply for international protection, and if so, whether the police informed the individual of the right to asylum and how the person responded. This issue was also highlighted by the Slovenian Ombudsman in its reports.*

*In 2020 the Slovenian police returned 10,025 of the 14,592 apprehended migrants to neighbouring countries based on the readmission agreements. The large majority, i.e. 9,950 persons, were returned to Croatia. Out of the 10,025 returned migrants, 3,025 were from Pakistan, 2,100 from Afghanistan, 1,378 from Bangladesh, 1,304 from Morocco, 386 from Algeria, 359 from Iraq, 249 from Iran, 216 from Turkey and 183 from Syria. Reports show that migrants still in the police procedure were not able to effectively access the asylum procedure. According to testimonies given upon their return to Bosnia, misinformation was given to migrants by the police during the police procedure, e.g. that there is no asylum in Slovenia, that they are not entitled to asylum or that they would be placed in asylum facilities but were in fact returned to Croatia.*

*Based on the readmission agreements, Slovenia also received 1,116 individuals from Italy in 2020. In August 2020, individuals started to report collective expulsions from the Austrian border to Slovenia. The number of people returned based on the readmission agreement<sup>35</sup> between Slovenia and Austria increased from 23 people being returned by the end of July to 98 people being returned by the end of August. A total of 176 people were returned from Austria to Slovenia in 2020. Individual testimonies of individuals show that some were returned to Croatia by the Slovenian authorities after being readmitted from Italy or Austria."*

*Eigen vertaling:*

*"Begin 2017 heeft Slovenië wijzigingen in de vreemdelingenwet aangenomen die het mogelijk maken om in de toekomst beperkingen op de toegang tot de asielprocedure. Op grond van de wijzigingen kan de nationale assemblee (het parlement) stemmen over het opschorten van het recht op asiel in het geval dat migratie "een bedreiging vormt voor de openbare orde en de binnenlandse veiligheid van de Republiek Slovenië".*

*Indien de parlementaire maatregel wordt aangenomen, krijgt de politie bij wet opgedragen om alle verklaringen van intentie om internationale bescherming aan te vragen, als niet-ontvankelijk te verwerpen zolang de persoon die een aanvraag wil indienen Slovenië is binnengekomen vanuit een naburige EU-lidstaat waar er geen systematische tekortkomingen zijn in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen die kunnen leiden tot foltering onmenselijke of vernederende behandeling. De politie verwijderd de betrokkene vervolgens naar dit buurland. Een beroep tegen het bevel van de politie heeft geen schorsende werking.*

De aangenomen amendementen werden door het Grondwettelijk Hof herzien op initiatief van de Sloveense Ombudsman voor de Mensenrechten, voorbereid met de steun van organisaties uit het maatschappelijk middenveld. Het Constitutioneel Hof oordeelde in U-I-59/17 dat de wijzigingen in strijd zijn met artikel 18 van de grondwet (verbod op foltering). Het merkte op dat alle wettelijke beperkingen die het soort en het aantal omstandigheden beperken die de basis kunnen vormen voor de vordering van het individu betreffende het bestaan van ernstige schade in geval van terugkeer, en die de mogelijkheid van het individu beperken om toegang te krijgen tot de procedure waarin een dergelijke vordering zou worden beoordeeld, in strijd zijn met het beginsel van non-refoulement dat is neergelegd in artikel 18 van de Grondwet. Het Hof wees er ook op dat de vaststelling van "een bedreiging van de openbare orde en de binnenlandse veiligheid van de Republiek Slovenië" op grond van de vreemdelingenwet niet impliceert dat er sprake is van een noodtoestand in de zin van artikel 92 van de Grondwet, die een rechtvaardiging zou kunnen vormen voor een dergelijke maatregel. Niettemin heeft het ministerie van Binnenlandse Zaken in 2020 Binnenlandse Zaken een nieuwe wijziging van de vreemdelingenwet voorgesteld, waarin het begrip "complexe crisis op het gebied van migratie" wordt opgenomen. crisis op het gebied van migratie".

Volgens het voorstel zou het ministerie van Binnenlandse Zaken de situatie op het gebied van migratie in Slovenië regelmatig monitoren. Indien het vaststelt dat de situatie op het gebied van migratie in Slovenië is veranderd, waardoor een "complexe crisis" is ontstaan, kan het ministerie van Binnenlandse Zaken voorstellen dat de regering de artikelen van de vreemdelingenwet activeert op grond waarvan het nationale parlement de grens voor zes maanden kan sluiten en de toegang tot de asielprocedure kan beperken. Het voorstel om de artikelen in werking te stellen moet een beoordeling omvatten van de situatie en de gevolgen van de "complexe crisis" voor het veiligheidsniveau voor de bescherming van de fundamentele constitutionele sociale waarden, met name wat betreft de doeltreffende werking van de rechts- en verzorgingsstaat, de bescherming van de openbare orde en vrede, de efficiënte werking van de economie, de bescherming van de gezondheid en het leven van de bevolking, en het veiligheidsniveau. Volgens het voorstel zou de politie de bevoegdheid hebben om te bepalen of een persoon een verzoek kan indienen om internationale bescherming kan verzoeken nadat zij hun voornemen daartoe te kennen hebben gegeven. Indien de politie bepaalt dat een persoon persoon naar een ander land kan worden teruggestuurd, kan zij de persoon terugsturen ongeacht de bepalingen van de IPA. Uitzonderingen zouden gelden voor niet-begeleide minderjarigen en personen van wie de gezondheidstoestand terugkeer verhinderen. De beoordeling of iemand een niet-begeleide minderjarige is, zou worden gemaakt door de politie op basis van het uiterlijk, het gedrag en andere omstandigheden van de betrokkene. Een beroep tegen de politiebevel zou geen schorsende werking hebben. Het voorstel werd eind maart 2021 aangenomen.

De regering stelde dat er aan de grens te weinig politiepersoneel beschikbaar is en probeerde tijdens de pandemie de bepalingen van de Defensiewet in werking te stellen die het leger extra bevoegdheden aan de grens zouden geven. Het voorstel kreeg geen steun van het parlement en stuitte op hevig verzet van ngo's, aangezien het zou leiden tot meer mensenrechtenschendingen aan de grens. Zoals door ngo's is opgemerkt, krijgt het Sloveense leger geen adequate opleiding op het gebied van mensenrechten, met name wat asiel en migratie betreft.

*Terugdringing, illegale politiepraktijken en andere incidenten aan de grens*

*In de praktijk verricht de politie geen identificatie van personen die bescherming nodig hebben in migratiegroepen die het Sloveense grondgebied binnenkomen.*

In 2020 ontdekte de politie 14 592 illegale grensoverschrijdingen van de Sloveense grens. De meest voorkomende landen van herkomst van mensen die werden aangehouden voor illegale grensoverschrijding waren: Pakistan (3.519), Afghanistan (3.038), Marokko (2.414), Bangladesh (1.508), Kroatië (636), Algerije (627), Irak (549), Iran (364), Turkije (304) en Syrië Volgens de statistieken hebben slechts 4.008 personen te kennen gegeven dat zij internationale bescherming willen aanvragen. De discrepantie tussen het aantal illegale grensoverschrijdingen en het aantal personen dat daadwerkelijk de procedure voor internationale bescherming ingaat, ondersteund door talrijke verslagen over pushbacks, toont aan dat de toegang tot de asielprocedure systematisch wordt geweigerd aan personen in de politieprocedure. Na de politieprocedure worden personen op basis van de overnameovereenkomst teruggestuurd naar het land van waaruit zij Slovenië zijn binnengekomen.

Overnameovereenkomsten vormen een systeem dat buiten de EU-wetgeving en de bepalingen van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel valt en dat niet voldoet aan de normen die deze vereisen. De

overnameovereenkomsten maken de terugkeer van migranten mogelijk in informele procedures waarin personen geen terugkeerbesluit krijgen, geen recht hebben om in beroep te gaan en geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand of vertegenwoordiging. In de praktijk wordt niet nagegaan of het beginsel van non-refoulement kan worden geschonden door een terugkeer uit Slovenië. Derhalve kunnen personen in de procedure niet aanvoeren dat er sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel, of de beslissingen van de politie aanvechten. Uit de politiedocumenten blijkt evenmin of personen de intentie hebben geuit om internationale bescherming aan te vragen, en zo ja, of de politie de betrokkene heeft geïnformeerd over het recht op asiel en hoe de betrokkene heeft gereageerd. Deze kwestie werd ook door de Sloveense ombudsman in zijn verslagen aan de orde gesteld.

In 2020 stuurde de Sloveense politie 10 025 van de 14 592 aangehouden migranten terug naar buurlanden op basis van de overnameovereenkomsten. De grote meerderheid, namelijk 9.950 personen, werden teruggestuurd naar Kroatië. Van de 10 025 teruggekeerde migranten waren er 3 025 afkomstig uit Pakistan, 2 100 uit Afghanistan, 1 378 uit Bangladesh, 1 304 uit Marokko, 386 uit Algerije, 359 uit Irak, 249 uit Iran, 216 uit Turkije en 183 uit Syrië. Uit verslagen blijkt dat migranten die zich nog in de politieprocedure bevonden, niet daadwerkelijk toegang kregen tot de asielprocedure. Volgens getuigenissen die bij hun terugkeer naar Bosnië werden afgelegd, werden migranten tijdens de politieprocedure door de politie verkeerd ingelicht, bv. dat er in Slovenië geen asiel is, dat zij geen recht op asiel hebben of dat zij in asielvoorzieningen zouden worden ondergebracht, maar in feite naar Kroatië werden teruggestuurd.

Op basis van de overnameovereenkomsten heeft Slovenië in 2020 ook 1 116 personen uit Italië opgevangen. In augustus 2020 begonnen personen melding te maken van collectieve uitzettingen vanaf de Oostenrijkse grens naar Slovenië. Het aantal personen dat op basis van de overnameovereenkomst 35 tussen Slovenië en Oostenrijk werd teruggestuurd, steeg van 23 personen eind juli tot 98 personen eind augustus. In totaal zijn er in 2020 176 mensen vanuit Oostenrijk teruggestuurd naar Slovenië. Uit individuele getuigenissen van personen blijkt dat sommigen door de Sloveense autoriteiten naar Kroatië werden teruggestuurd nadat ze vanuit Italië of Oostenrijk waren teruggestuurd.”

(zie bijlage, stuk 3, p. 18-20)

Hetzelfde rapport geeft verder aan dat de Sloveense overheid weldegelijk een aantal keren in aanraking is geweest met de schending van het non-refoulement beginsel:

*“Litigation and case-law on incidents occurring at the border*

*In December 2019, the Administrative Court ruled that the internal instructions of the police regarding police procedures at the border have to be disclosed as public information to Amnesty International. The disclosed internal information showed that in 2018 internal instructions were given to police stations on police conduct within respect of migrants in the procedure. The documents revealed that the instructions were given with the purpose to “prevent the exploitation of the asylum procedure”. The instructions were discriminatory and indicated that the police were themselves making an assessment of the asylum seeker’s intention to apply for international protection. One of the documents contained the instructions that if a Croatian police officer was present when the individual was apprehended and expressed the intention to apply for international protection, it should be considered as if they applied in Croatia, even if the individual was apprehended on Slovenian territory. The instruction is a clear breach of international, European and national law and indicates a systematic limitation of access to the territory and the asylum procedure from the Slovenian authorities.*

*In 2019, a first judgment was also made by the Administrative Court in a case of a Moroccan citizen who applied for international protection in Slovenia and was rejected. After the asylum procedure was finished, he was returned to Croatia based on the bilateral readmission agreement, and subsequently to Bosnia and Herzegovina. The applicant started a subsidiary judicial procedure by filing a complaint before the Administrative Court alleging a violation of his human rights. The Administrative Court ruled that in the procedure, the applicant was unable to object to his return based on the prohibition of non-refoulement, and did not have an effective legal remedy since he was not issued with a written decision. The Ministry of Interior appealed against this decision to the Supreme Court, which found that the fact that a written decision was not issued to the applicant was not unlawful. The case was referred to the Constitutional Court on the initiative of the Ombudsman and is currently pending.*

*In 2020, another judgment from the Administrative Court was also made in a case concerning a Cameroonian national in 2020. The Cameroonian national crossed the Slovenian border in August 2019 with the intention of applying for asylum in Slovenia. The applicant claimed that he had expressed the intention of applying for international protection several times while in the police procedure. The police did not register his intention and did not refer him to the preliminary procedure. Instead, he was taken to the Croatian border and returned to Croatia on the basis of the readmission agreement. The Croatian police then returned him to Bosnia and Herzegovina. The Administrative Court found that the police had violated the prohibition of non-refoulement, the prohibition of collective expulsion, and the right to access the asylum procedure by returning the applicant to Croatia on the basis of the readmission agreement. It also decided that Slovenia should allow the applicant to enter the territory and apply for international protection, and that the applicant should be paid 5,000 euros in compensation. The decision was annulled by the Supreme Court and returned to the Administrative Court. In the new procedure, the Administrative Court decided again that the Slovenian authorities had violated the prohibition of non-refoulement, the prohibition of collective expulsion and the applicant's right to access the asylum procedure. The Ministry of the Interior appealed the decision again and the case is currently pending before the Supreme Court."*

*Eigen vertaling:*

*"In december 2019 oordeelde de bestuursrechter dat de interne instructies van de politie over politieprocedures aan de grens als openbare informatie openbaar moeten worden gemaakt aan Amnesty International. Uit de openbaar gemaakte interne informatie bleek dat in 2018 interne instructies zijn gegeven aan politiebureaus over politiegedrag binnen de procedure ten aanzien van migranten. Uit de documenten bleek dat de instructies werden gegeven met het doel om "uitbuiting van de asielprocedure te voorkomen". De instructies waren discriminerend en gaven aan dat de politie zelf een inschatting maakte van de intentie van de asielzoeker van de asielzoeker om internationale bescherming aan te vragen. Een van de documenten bevatte de instructies dat indien een Kroatische politieambtenaar aanwezig was toen de betrokkene werd aangehouden en te kennen gaf intentie om internationale bescherming aan te vragen, moet worden beschouwd als een aanvraag in Kroatië, zelfs indien de betrokkene was aangehouden op Sloveens grondgebied. De instructie is een duidelijke schending van het internationale, Europees en nationaal recht en wijst op een systematische beperking van de toegang tot het grondgebied en de asiel procedure door de Sloveense autoriteiten.*

*In 2019 werd ook een eerste uitspraak gedaan door de administratieve rechtbank in een zaak van een Marokkaanse burger die in Slovenië om internationale bescherming had verzocht en werd afgewezen. Nadat de asielprocedure was afgerond, werd hij op basis van de bilaterale overnameovereenkomst teruggestuurd naar Kroatië, en vervolgens naar Bosnië en Herzegovina. Verzoeker heeft een subsidiaire gerechtelijke procedure ingeleid door bij de administratieve rechtbank een klacht in te dienen over een vermeende schending van zijn mensenrechten. De administratieve rechtbank oordeelde dat de verzoeker in de procedure geen bezwaar kon maken tegen zijn terugkeer op grond van het verbod van non-refoulement, en geen effectief rechtsmiddel had aangezien hem geen schriftelijke beslissing was verstrekt. Het ministerie van Binnenlandse Zaken ging tegen deze beslissing in beroep bij het Hooggerechtshof, dat oordeelde dat het feit dat aan de verzoeker geen schriftelijke beslissing was verstrekt, niet onrechtmatig was. De zaak werd doorverwezen naar het Grondwettelijk Hof op initiatief van de Ombudsman en is momenteel in behandeling.*

*In 2020 werd ook nog een uitspraak van het Administratief Hof gedaan in een zaak betreffende een onderdaan van Kameroen. De Kameroenese onderdaan stak in augustus 2019 de Sloveense grens over met de bedoeling om in Slovenië asiel aan te vragen. De verzoeker stelde dat hij tijdens de politieprocedure meerdere malen het voornemen had geuit om internationale bescherming aan te vragen. De politie registreerde zijn voornemen niet en verwees hem niet naar de voorprocedure. In plaats daarvan werd hij naar de Kroatische grens gebracht en op grond van de overnameovereenkomst teruggestuurd naar Kroatië. De Kroatische politie heeft hem vervolgens teruggestuurd naar Bosnië en Herzegovina. De administratieve rechtbank oordeelde dat de politie het verbod van non-refoulement, het verbod van collectieve uitzetting en het recht op toegang tot de asielprocedure had geschonden door verzoeker op basis van de overnameovereenkomst terug te sturen naar Kroatië. Het besliste ook dat Slovenië verzoeker moest toelaten op het grondgebied en internationale bescherming moest aanvragen, en dat verzoeker een schadevergoeding van 5 000 euro moest worden betaald. Het besluit werd door het Hooggerechtshof vernietigd en terugverwezen naar het Administratief Hof. In de nieuwe procedure besliste de administratieve rechtbank opnieuw dat de Sloveense autoriteiten het verbod op non-refoulement, het verbod op collectieve uitzetting en het recht van de verzoeker op toegang tot de asielprocedure hadden*

geschonden. Het ministerie van Binnenlandse Zaken ging opnieuw in beroep tegen de beslissing en de zaak is momenteel in behandeling bij het Hooggerechtshof.”

(zie bijlage stuk 3, p. 21-22)

Verder duidt verzoeker op de organisatie ECRE (European Council on Refugees and Exiles) die bevestigt dat Slovenië wijzigingen aanneemt omtrent de wetgeving in strijd met het Vluchtelingenverdrag van 1951:

*“On March 26 and 30 the Slovenian National Assembly approved the amendments to the International Protection Act (IPA) and the Foreigners act with changes coming into force in April 2021. According to ECRE member Legal-Informational Centre for NGOs (PIC) the new legislation is in violation of the UN Refugee Convention and the Slovenian constitution, falls short of EU legal standards, and puts people at risk.*

(...)

*A complex emergency provides the police with the authority to escort people entering Slovenia irregularly to the border and refer them to the country they arrived from. If a person entering irregularly expresses the intention to apply for international protection, the police has the mandate to establish whether a return would violate the principle of non-refoulement, if the person's health condition prevents return, or if based on appearance or other indications the person is an unaccompanied child. If police determine that no such conditions are met the intention to apply for international protection will be dismissed. The principle right to appeal is in practice prevented as an appeal would not have suspensive effect and the person would already have been removed from Slovenian territory. In its response to the approval by the National Assembly, PIC stated: “For the second time since 2016 Slovenia adopted legislative proposals that violate the Refugee Convention and the prohibition of torture and the right to asylum. The proposal would allow the police to dismiss the intent for international protection which is a clear violation of international and EU law. In addition, the police is not properly trained to make assessment of the possible violation of principle of non-refoulement upon return or to perform age assessment of unaccompanied children. The appeal against the order would not have a suspensive affect which is a violation of the right to an effective legal remedy.*

*The aim of the legislative changes is to legitimize the push-back practices that are already happening at the Slovenian border. Regardless of the various reports and testimonies of horrific and systemic violence individuals are subjected to by the Croatian authorities after being denied access to asylum procedure in Slovenia, Slovenia continues to return individuals to Croatia based on the readmission agreements.”*

*The IPA contains a series of amendments reducing the rights of asylum seekers and people granted protection in Slovenia. In violation of the principle of lawyer client confidentiality, protected under the Slovenian Constitution, legal counsellors will be required to disclose personal information about asylum seekers to the Ministry of Interior under threat of being prevented from representing asylum seekers in future cases. The same requirement and consequences will be in place for guardians of unaccompanied children. The requirements include information with potentially negative implications for the later status during appeals for asylum applicants in general and applicants claiming to be unaccompanied children. Further, the IPA introduces severe restriction of the freedom of movement for asylum seekers, limited to the municipality where they are accommodated without the possibility to appeal and without any specified time limitation. The grounds for detention including the risk of absconding are expanded beyond the provisions of the EU Reception Directive and the IPA offers no alternatives to detention. For people granted international protection financial assistance for accommodation will be cut from three to two years. PIC states: “The provisions of the IPA on the obligation of submission of documents, detention, freedom of movement, legal remedy, judicial review, legal representation and integration do not meet the criteria of minimal standards of the EU asylum legislation.”*

*Eigen vertaling:*

*“Op 26 en 30 maart keurde het Sloveense parlement de wijzigingen van de wet op de internationale bescherming (IPA) en de vreemdelingenwet goed, die in april 2021 van kracht worden. Volgens het bij ECRE aangesloten Juridisch-Informatief Centrum voor NGO's (PIC) is de nieuwe wetgeving in strijd met het VN-vluchtelingenverdrag en de Sloveense grondwet, voldoet zij niet aan de wettelijke normen van de EU en brengt zij mensen in gevaar.*

(...)

Een complexe noodsituatie geeft de politie de bevoegdheid om mensen die Slovenië illegaal binnenkomen naar de grens te begeleiden en hen door te verwijzen naar het land waar ze vandaan komen. Indien een persoon die illegaal Slovenië is binnengekomen de intentie uitdrukt om internationale bescherming aan te vragen, heeft de politie de opdracht om na te gaan of terugkeer in strijd zou zijn met het beginsel van non-refoulement, of de gezondheidstoestand van de betrokkene terugkeer verhindert, dan wel of de betrokkene op grond van zijn uiterlijk of andere aanwijzingen een niet-begeleide minderjarige is. Indien de politie vaststelt dat niet aan deze voorwaarden is voldaan, wordt het voornemen om internationale bescherming aan te vragen afgewezen. Het principiële recht om in beroep te gaan wordt in de praktijk verhindert, aangezien een beroep geen schorsende werking zou hebben en de betrokkene reeds van het Sloveense grondgebied zou zijn verwijderd. In haar reactie op de goedkeuring door de Nationale Assemblee verklaarde PIC: "Voor de tweede keer sinds 2016 heeft Slovenië wetgevingsvoorstellen aangenomen die in strijd zijn met het Vluchtelingenverdrag en het verbod op foltering en het recht op asiel. Het voorstel zou de politie in staat stellen om de intentie voor internationale bescherming te ontslaan, wat een duidelijke schending is van het internationale en EU-recht. Bovendien is de politie niet naar behoren opgeleid om de mogelijke schending van het beginsel van non-refoulement bij terugkeer te beoordelen of om de leeftijd van niet-begeleide kinderen te bepalen. Het beroep tegen het bevel zou geen schorsende werking hebben, wat een schending is van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Het doel van de wetswijzigingen is het legitimeren van de terugdringingspraktijken die reeds aan de Sloveense grens plaatsvinden. Ondanks de verschillende rapporten en getuigenissen over afschuwelijk en systematisch geweld dat de Kroatische autoriteiten plegen tegen personen aan wie de toegang tot de asielprocedure in Slovenië is geweigerd, blijft Slovenië op basis van de overnameovereenkomsten personen terugsturen naar Kroatië".

De IPA bevat een reeks wijzigingen waardoor de rechten van asielzoekers en personen die in Slovenië bescherming genieten, worden beperkt. In strijd met het beginsel van de vertrouwelijkheid van de advocaat-cliënt, dat door de Sloveense grondwet wordt beschermd, zullen juridische adviseurs persoonlijke informatie over asielzoekers aan het ministerie van Binnenlandse Zaken moeten meedelen, op straffe van uitsluiting van het vertegenwoordigen van asielzoekers in toekomstige zaken. Dezelfde verplichting en consequenties zullen gelden voor voogden van niet-begeleide kinderen. De vereisten omvatten informatie met mogelijk negatieve gevolgen voor de latere status tijdens beroepszaken voor asielzoekers in het algemeen en asielzoekers die beweren niet-begeleide kinderen te zijn. Voorts voorziet de IPA in een ernstige beperking van de bewegingsvrijheid van asielzoekers, die beperkt blijft tot de gemeente waar zij zijn ondergebracht, zonder de mogelijkheid van beroep en zonder enige gespecificeerde beperking in de tijd. De gronden voor bewaring, waaronder het onderduikrisico, gaan verder dan de bepalingen van de EU-opvangrichtlijn en het IPA biedt geen alternatieven voor bewaring. Voor mensen die internationale bescherming genieten, wordt de financiële steun voor huisvesting teruggebracht van drie tot twee jaar. PIC verklaart: "De bepalingen van het IPA inzake de verplichting tot het overleggen van documenten, detentie, bewegingsvrijheid, rechtsmiddelen, rechterlijke toetsing, wettelijke vertegenwoordiging en integratie voldoen niet aan de criteria van de minimumnormen van de EU-asielwetgeving."

(zie bijlage, stuk 4)

Voorts haalt verzoeker het rapport van Amnesty International van 2020/21 aan waarin de organisatie de wijzigingen in strijd met het Vluchtelingenverdrag van 1951 nogmaals onderschrijft:

*"Rights of refugees and asylum-seekers*

*Asylum-seekers irregularly entering the country continued to be denied access to asylum and were forcibly returned, frequently in groups, to neighboring Croatia. Such collective expulsions were against the principle of non-refoulement, which prohibits states from returning individuals to a country where there is real risk of serious human rights violations. In November, the Ombudsman's Office criticized the treatment of hundreds of asylum-seekers by the authorities. The asylum-seekers were detained under inhumane conditions in the Centre for Foreigners in Postojna, some before being deported to Croatia. There were reports of widespread violence and abuse by Croatian police.*

*The Administrative Court ruled in December that the authorities violated the right of a Cameroonian national to seek asylum when he was deported without procedure to Croatia and subsequently to Bosnia*

*and Herzegovina. The Court found the authorities ignored the man's asylum request and failed to provide translation, legal assistance or to assess the risk of refoulement, in violation of domestic and EU law.*

*In August, the Supreme Court ruled that the accelerated returns of irregularly entering migrants and asylum-seekers to Croatia, based on a bilateral agreement between the two countries from 2006, were lawful. The case was referred to the Constitutional Court.*

*In December, the government proposed to Parliament changes to the Law on Foreigners and the Law on International Protection which would further restrict asylum-seekers', refugees' and migrants' access to protection."*

*Eigen vertaling:*

*"Rechten van vluchtelingen en asielzoekers*

*Asielzoekers die illegaal het land zijn binnengekomen, wordt nog steeds de toegang tot asiel ontzegd en zij worden, vaak in groepen, gedwongen teruggestuurd naar buurland Kroatië. Dergelijke collectieve uitzettingen waren in strijd met het beginsel van non-refoulement, dat staten verbiedt personen terug te sturen naar een land waar er een reëel risico bestaat op ernstige schendingen van de mensenrechten. In november bekritiseerde het Bureau van de Ombudsman de behandeling van honderden asielzoekers door de autoriteiten. De asielzoekers werden onder onmenselijke omstandigheden vastgehouden in het Centrum voor Vreemdelingen in Postojna, sommigen voor ze werden gedeporteerd naar Kroatië. Er waren berichten over wijdverspreid geweld en misbruik door de Kroatische politie.*

*De administratieve rechtbank oordeelde in december dat de autoriteiten het recht van een onderdaan van Kameroen om asiel aan te vragen hebben geschonden toen hij zonder procedure naar Kroatië en vervolgens naar Bosnië en Herzegovina werd uitgezet. Het Hof oordeelde dat de autoriteiten de asielaanvraag van de man hadden genegeerd en geen vertaling of juridische bijstand hadden verstrekt en evenmin het risico op refoulement hadden beoordeeld, wat in strijd is met het nationale recht en het EU-recht.*

*In augustus oordeelde het Hooggerechtshof dat de versnelde terugkeer van illegaal binnenkomende migranten en asielzoekers naar Kroatië, op basis van een bilaterale overeenkomst tussen de twee landen uit 2006, rechtmatig was. De zaak werd doorverwezen naar het Grondwettelijk Hof.*

*In december heeft de regering het parlement wijzigingen voorgesteld van de vreemdelingenwet en de wet inzake internationale bescherming, waardoor de toegang van asielzoekers, vluchtelingen en migranten tot bescherming verder zou worden beperkt."*

*(zie bijlage, stuk 5)*

*Dat het Slovenië probeert vluchtelingen buiten de grenzen te houden, kan niet ontkent worden. Verzoeker wenst hiervoor ook te verwijzen naar een artikel van Reuters dd. 18/11/2021 waarin de Sloveense Minister van Binnenlandse Zaken expliciet aanhaalt op een conferentie dat vluchtelingen niet meer welkom zijn:*

*(...)*

*"Hojs compared the present situation with the influx of refugees and migrants in 2015, when the EU accepted about a million people fleeing war in Syria, but said there was now a big difference: "There is no more 'Refugees Welcome'"."*

*(...)*

*Eigen vertaling:*

*(...)*

*"Hojs vergeleek de huidige situatie met de toestroom van vluchtelingen en migranten in 2015, toen de EU ongeveer een miljoen mensen op de vlucht voor de oorlog in Syrië opnam, maar zei dat er nu een groot verschil was: "Er is geen 'Vluchtelingen Welkom' meer"."*

*(...)*



(zie bijlage, stuk 7)

*Er is dus duidelijk sprake van een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie.*

*Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker te maken zal krijgen met een zeer ontoegankelijk asielbeleid en het gegeven dat hij terechtkomt in een asielbeleid dat het inperken van asielzoekers rechten als doel voor ogen heeft, neemt alle garanties weg dat verzoeker geen schending zal ondergaan van artikel 3 EVRM respectievelijk 4 van het Handvest.*

*Geenzins kan dit aanvaard worden en de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet louter een standaardmotivering hanteren die stelt dat verzoekende partij wel toegang zal hebben tot de asielprocedure bij een overdracht naar Slovenië.*

*Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur!*

d)

*Geen adequate toegang tot kosteloze juridische bijstand*

*Uit het Aida rapport 2020 (update 2021) Slovenië blijkt dat de verzoekende partij geen гарантія heeft op het verkrijgen van juridische bijstand:*

*“Although the IPA does not provide free legal representation for applicants in the first instance procedure, this was provided by a non-governmental organisation financed by AMIF, under which most funding was provided by the European Commission and a smaller part by the Republic of Slovenia. At the end of April 2020, the AMIF program concluded. This coincided with the formation of a new government in Slovenia that decided that they will not open a new call for the AMIF project. Since then, legal advice and representation is no longer provided to all asylum seekers in Slovenia.”*

*Eigen vertaling:*

*“Hoewel het IPA niet voorziet in gratis juridische vertegenwoordiging voor aanvragers in de procedure in eerste aanleg, werd deze geboden door een niet-gouvernementele organisatie die werd gefinancierd door AMIF, in het kader waarvan de Europese Commissie het grootste deel van de financiering voor haar rekening nam en de Republiek Slovenië een kleiner deel. Eind april 2020 liep het AMIF-programma ten einde. Dit viel samen met de vorming van een nieuwe regering in Slovenië, die besloot geen nieuwe oproep voor het AMIF-project te zullen doen. Sindsdien wordt er niet langer juridisch advies en vertegenwoordiging verstrekt aan alle asielzoekers in Slovenië.”*

*(zie bijlage, stuk 3, p. 29)*

*Dat verwerende partij hierover niet motiveert, getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek!*

e)

*De kwaliteit van de tolken tijdens de procedure kan in vraag worden gesteld*

*Uit het Aida rapport 2021 Slovenië blijkt dat de deskundigheid en dus de kwaliteit van sommige tolken te wensen over laat:*

*“The IPA states that the assistance of an interpreter must be provided to a person who does not understand the official language during the lodging of the application and during the personal interview. In other justified cases the assistance of an interpreter can be approved by the competent authority. According to a recent Supreme Court decision, applicants are also entitled to an interpreter if required for communication with their refugee counsellors in preparation of the legal remedy. In practice, the Migration directorate does not provide interpreters to refugee counsellors.*

*According to the IPA, the interpreter is bound to respect the rules of the Code of Conduct for interpreters and translators in the international protection procedures which is adopted by the Minister of the Interior.*

*The Ministry also needs to inform the interpreters on the rules and specifics of interpreting in the international protection procedures and on their role in such procedures.*

*The quality of interpretation varies considerably and, in some cases, does not meet required standards. Interpreters are selected based on a public call. During the selection, interpreters are not subject to a test to determine their level of knowledge of the Slovenian language or the language they interpret. The decisive factor in the public call is the price of the interpreter's services. Those with the lowest prices are prioritised on the list of interpreters that the Migration directorate can use in the procedures. The Migration directorate does not monitor the quality of the translation. In practice, interpreters are required to operate in languages in which they are not fluent, but which are used in their countries of origin. As they cannot write in these languages, decisions on asylum are often wrongly translated by interpreters. There were also cases where the translation stated that the person does not have the right to appeal the asylum decision. The lack of proper interpretation affects the credibility assessment of asylum seekers. Systematic changes in the selection of interpreters should be made in order to provide asylum seekers with proper interpretation in the asylum procedure, and protect their ability to obtain international protection in Slovenia.*

*The IPA states that upon the request of the asylum seeker, if possible, they can be provided with the interpreter of the same sex. In practice this is often not respected due to the lack of available female interpreters.*

*Interpreting can be conducted through video conferencing if secure data transfer is guaranteed. In practice this is used only for the interpretation of languages for which an interpreter cannot be provided in Slovenia and has so far only been done in a few cases. The Ministry of Interior can also ask for help with the interpretation from another Member State, the institution of the European Union or other international organisation."*

*Eigen vertaling:*

*"De IPA bepaalt dat aan een persoon die de officiële taal niet verstaat, bijstand door een tolk moet worden verleend bij de indiening van het verzoek en tijdens het persoonlijk onderhoud. In andere gerechtvaardigde gevallen kan de bijstand van een tolk worden goedgekeurd door de bevoegde autoriteit. Volgens een recente uitspraak van het Hooggerechtshof hebben aanvragers ook recht op een tolk indien dit nodig is voor de communicatie met hun vluchtelingenbegeleiders bij de voorbereiding van het rechtsmiddel. In de praktijk stelt de directie Migratie geen tolken ter beschikking van de vluchtelingenbegeleiders.*

*Volgens de IPA moet de tolk zich houden aan de regels van de gedragscode voor tolken en vertalers in internationale beschermingsprocedures, die is goedgekeurd door de minister van Binnenlandse Zaken. Het ministerie moet de tolken ook informeren over de regels en specifieke kenmerken van het tolken in de internationale beschermingsprocedures en over hun rol in die procedures.*

*De kwaliteit van de vertolking varieert aanzienlijk en voldoet in sommige gevallen niet aan de vereiste normen. Tolken worden geselecteerd op basis van een openbare oproep. Tijdens de selectie worden de tolken niet onderworpen aan een test om hun kennisniveau van de Sloveense taal of de taal die zij tolken te bepalen. Doorslaggevend bij de openbare oproep is de prijs van de diensten van de tolk. De tolken met de laagste prijzen komen met voorrang op de lijst van tolken die het directoraat Migratie in de procedures kan gebruiken. Het directoraat Migratie houdt geen toezicht op de kwaliteit van de vertaling. In de praktijk moeten tolken werken in talen die zij niet vloeiend spreken, maar die in hun land van herkomst worden gebruikt. Aangezien zij niet in deze talen kunnen schrijven, worden beslissingen over asiel vaak verkeerd vertaald door tolken. Er waren ook gevallen waarin in de vertaling stond dat de betrokkene niet het recht heeft om tegen de asielbeslissing in beroep te gaan. Het gebrek aan een goede vertolking tast de geloofwaardigheidsbeoordeling van asielzoekers aan. Er moeten systematische wijzigingen worden aangebracht in de selectie van tolken om asielzoekers een goede vertolking in de asielprocedure te bieden en hun mogelijkheden om in Slovenië internationale bescherming te krijgen, te beschermen.*

*De IPA bepaalt dat de asielzoeker, indien mogelijk, op zijn verzoek een tolk van hetzelfde geslacht kan krijgen. In de praktijk wordt dit vaak niet nageleefd door het gebrek aan beschikbare vrouwelijke tolken.*

*Er kan via videoconferentie worden getolkt indien een veilige gegevensoverdracht is gegarandeerd. In de praktijk wordt dit alleen gebruikt voor de vertolking van talen waarvoor in Slovenië geen tolk beschikbaar*

kan worden gesteld, en tot dusver is dit slechts in een paar gevallen gebeurd. Het ministerie van Binnenlandse Zaken kan ook een andere lidstaat, een instelling van de Europese Unie of een andere internationale organisatie om hulp vragen bij het tolken.”

(zie bijlage, stuk 3, p.27-28)

De verzoeker vreest dan ook, indien hij zijn procedure kan hervatten, dat zijn verzoek om internationale bescherming niet zal gesteund zijn op de juiste, volledige motieven van zijn relaas wegens de grote kans op slechte vertolking van zijn verhaal en dat zijn geloofwaardigheid zal geschaad worden.

f)

*Buitengewoon lang wachttermijn inzake de beslissing*

Een andere grove tekortkoming van het Sloveens asielbeleid is de wachttermijn voor het ontvangen van de beslissing inzake een asielprocedure. Verzoeker duidt op het Het Aida rapport van Slovenië waarin het volgende wordt gesteld:

*“The determining authority has to take a decision in the shortest time possible but no later than six months from lodging the application. If it cannot make a decision in six months, it needs to inform the applicant in writing about the delay, the reasons for the delay and the time frame in which he or she can expect a decision. If it cannot make a decision in the estimated time frame, it can again inform the applicant in writing about the reason for the delay and set a new time frame in which he or she can expect the decision. In practice the reasons in writing are only given in very broad terms, e.g. “the authority is working on pending cases that were submitted earlier and on priority cases of vulnerable persons.”*

(...)

*There are no consequences set out in law for not respecting the time limit. In practice the time limits are not respected, and duration of the procedure is one of the biggest shortcomings of the Slovenian asylum system. In 2020, 3,548 applications for international protection were lodged and 274 asylum applications were pending by the end of the year (compared to 3,821 and 329 applications respectively in 2019). According to the official statistics, the average duration of the procedure in 2020 was 59 days.<sup>63</sup> In practice, due to the COVID-19 pandemic, the duration of the asylum process continued to increase. Figures in recent years indicate important delays in the procedure. In 2019, the number of people waiting for the first instance decision increased with approximately 30% of asylum seekers waiting for their first instance decision for more than six months. According to the official statistics, the average duration of the procedure in 2019 was 44 days, however this includes procedures that were stopped due to the absconding of the applicants and Dublin procedures. Due to a high absconding rate (93%) and Dublin procedures the number is significantly lower than the actual duration of the regular procedure.*

*In 2020, the overall refugee recognition rate dropped from 38% in 2019 to 28.6% in 2020. This decrease is particularly striking for certain nationalities. For Afghan applicants, the recognition rate decreased from 66.67% in 2019 to 40% in 2020.; for Iranian applicants from 72.7% in 2019 to 50% in 2020; and for Iraqi nationals from 83.3% in 2019 to 62.5% in 2020 The lack of legal representation and the new way of providing information through a video presentation are likely to be two of the key factors that affected this drop in the recognition rate of the refugee status.”*

*Eigen vertaling:*

*“De beslissingsautoriteit moet zo spoedig mogelijk en uiterlijk zes maanden na de indiening van het verzoek een beslissing nemen. Indien zij niet binnen zes maanden een beslissing kan nemen, moet zij de asielzoeker schriftelijk in kennis stellen van de vertraging, de redenen voor de vertraging en het tijdsbestek waarbinnen hij een beslissing kan verwachten. Indien zij niet binnen de geraamde termijn een beslissing kan nemen, kan zij de aanvrager opnieuw schriftelijk in kennis stellen van de reden voor de vertraging en een nieuwe termijn vaststellen waarbinnen hij of zij de beslissing kan verwachten. In de praktijk worden de schriftelijke redenen slechts in zeer algemene bewoordingen gegeven, bv. “de autoriteit werkt aan lopende zaken die eerder zijn ingediend en aan prioritaire zaken van kwetsbare personen.*

(...)

*Er zijn geen wettelijke consequenties verbonden aan het niet in acht nemen van de termijn. In de praktijk worden de termijnen niet nageleefd, en de duur van de procedure is een van de grootste tekortkomingen van het Sloveense asielstelsel. In 2020 werden 3 548 verzoeken om internationale bescherming ingediend en waren aan het eind van het jaar 274 asielverzoeken in behandeling (tegenover respectievelijk 3 821 en 329 verzoeken in 2019). Volgens de officiële statistieken bedroeg de gemiddelde duur van de procedure in 2020 59 dagen.<sup>63</sup> In de praktijk is de duur van de asielprocedure als gevolg van de COVID-19-pandemie blijven toenemen. Cijfers van de afgelopen jaren wijzen op belangrijke vertragingen in de procedure. In 2019 nam het aantal mensen dat wachtte op het besluit in eerste aanleg toe: ongeveer 30% van de asielzoekers wachtte langer dan zes maanden op hun besluit in eerste aanleg. Volgens de officiële statistieken was de gemiddelde duur van de procedure in 2019 44 dagen,<sup>65</sup> maar dit is inclusief procedures die werden stopgezet vanwege het onderduiken van de aanvragers en Dublinprocedures. Door een hoog onderduikpercentage (93%) en Dublinprocedures is het aantal aanzienlijk lager dan de daadwerkelijke duur van de reguliere procedure.*

*In 2020 daalde het totale erkenningspercentage voor vluchtelingen van 38% in 2019 tot 28,6% in 2020. Deze daling is vooral opvallend voor bepaalde nationaliteiten. Voor Afghaanse aanvragers daalde het erkenningspercentage van 66,67% in 2019 tot 40% in 2020.; voor Iraanse aanvragers van 72,7% in 2019 tot 50% in 2020; en voor Iraakse onderdanen van 83,3% in 2019 tot 62,5% in 2020. Het gebrek aan wettelijke vertegenwoordiging en de nieuwe manier van informatieverstrekking door middel van een videopresentatie zijn waarschijnlijk twee van de belangrijkste factoren die van invloed waren op deze daling van het erkenningspercentage van de vluchtelingenstatus.*

*(zie bijlage, stuk 3, p. 25-26)*

*g)*

#### *Problematische opvangomstandigheden*

*Een andere belemmering van het Sloveens asielsysteem zijn de zorgwekkende opvangomstandigheden. De verwerende partij haalt aan dat er geen probleem is met betrekking tot toegang tot opvangstructuren, maar faalt erin onderzoek te voeren naar de opvangomstandigheden zelf. Verzoeker verwijst dan ook naar hetzelfde AIDA rapport Slovenië als verwerende partij:*

*“In 2019, due to a large number of arrivals, the Asylum Home could not accommodate all of the persons waiting to lodge their application. Due to the lack of space in the reception area of the Asylum Home, individuals who had not lodged their applications were also accommodated in the room intended for common activities or on the hallways of the Asylum Home. For that purpose, beds were brought into the common room or the hallway. Hygiene standards were not adequate and people could not have any privacy. The number of people accommodated in the reception area of the Asylum Home often exceeded the number of available accommodation places. Due to the overcrowding of the accommodation spaces in the reception area of the Asylum Home, people were also accommodated in containers in Logatec. During the winter they were accommodated in one part of the centre. Although the conditions were not appropriate for longer stays, people had to wait to lodge the application for up to 15 days. These issues persisted in 2020. Due to the obligatory quarantine period, a high number of arrivals and a lack of capacity, individuals who were waiting to lodge an application were also accommodated in shipping containers outside the Asylum Home. The containers had several beds in them and windows. Toilets were provided outside on the premises. The hygiene standards were low and individuals could not enjoy privacy in the containers. In 2020, individuals waited up to 20 days to lodge their applications.”*

*Eigen vertaling:*

*“In 2019 kon het Asielcentrum wegens een groot aantal aankomsten niet alle personen huisvesten die op indiening van hun aanvraag wachtten. Wegens plaatsgebrek in de opvangruimte van het Asielhuis werden ook personen die hun aanvraag niet hadden ingediend, ondergebracht in de ruimte bestemd voor gemeenschappelijke activiteiten of op de gangen van het Asielhuis. Daartoe werden bedden in de gemeenschappelijke ruimte of op de gang gebracht. De hygiënische normen waren niet toereikend en de mensen konden geen privacy hebben. Het aantal mensen dat in de opvangruimte van het Asiel Tehuis werd ondergebracht, overschreed vaak het aantal beschikbare opvangplaatsen. Door de overbevolking van de opvangruimten in het Asielcentrum werden de mensen ook ondergebracht in containers in Logatec. Tijdens de winter werden zij ondergebracht in een deel van het centrum. Hoewel de omstandigheden niet geschikt waren voor een langer verblijf, moesten de mensen tot 15 dagen wachten op de indiening van*

de aanvraag. Deze problemen bleven aanhouden in 2020. Als gevolg van de verplichte quarantaineperiode, een groot aantal aankomsten en een gebrek aan capaciteit, werden personen die wachtten op het indienen van een aanvraag ook ondergebracht in scheepscontainers buiten het asielzoekerscentrum. De containers waren voorzien van meerdere bedden en ramen. Toiletten waren voorzien buiten op het terrein. De hygiënische normen waren laag en de personen konden geen privacy genieten in de containers. In 2020 moesten personen tot 20 dagen wachten om hun aanvraag in te dienen.

(zie bijlage, stuk 3, p. 61)

Verzoeker wijst er bovendien op dat het Human Rights Report 2020 van Slovenië deze problematiek opnieuw onderschrijft:

*“Abuse of Migrants and Refugees: Due to an increase in numbers of asylum seekers and a backlog of cases, applicants were detained at asylum centers while waiting to lodge their application for international protection. The lack of capacity to address large numbers of arrivals resulted in lower hygienic standards and health risks.”*

Eigen vertaling:

*“Mishandeling van migranten en vluchtelingen: Door een toename van het aantal asielzoekers en een achterstand in de behandeling van zaken, werden aanvragers in asielcentra vastgehouden in afwachting van het indienen van hun aanvraag voor internationale bescherming. Het gebrek aan capaciteit om grote aantallen nieuwkomers op te vangen leidde tot lagere hygiënische normen en gezondheidsrisico's.”*

(zie bijlage, stuk 6, p. 12)

Uit het voorgaande blijkt dat de toestand in de materiële opvangcentra in Slovenië daadwerkelijk problematisch is en niet kan worden miskent.

5/

Besluit

*Er kan aldus geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.*

*Een schending van de zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.*

*Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”*

2.2 Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 13 van het EVRM, doch zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief weergeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18, eerste lid,

(b) van de Dublin III Verordening. Verder gaat de gemachtigde uitgebreid in op de reisweg, de redenen die verzoeker in het Dublinverhoor heeft gegeven voor zijn wens om het beschermingsverzoek in België behandeld te zien, de gevolgde terugnameprocedure, de relevante rechtspraak van het Hof van Justie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) en de redenen waarom de gemachtigde van oordeel is dat een overdracht aan Slovenië geen reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden acht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is.

Verzoeker geeft aan dat er in Slovenië weldegelijk problemen zijn met de toegang tot de asielprocedure, de kwaliteit van de tolken, de toegang tot juridische bijstand en de opvangstructuren. Verzoeker houdt voor dat hij bij een overdracht naar Slovenië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Artikel 3 van het EVRM luidt:

*“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96). Hierbij moet worden benadrukt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III Verordening is gebaseerd, namelijk dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (cf. EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de

betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (cf. EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin III Verordening in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van die bepaling zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten.

Op grond van artikel 4 van het Handvest mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van de Dublin III Verordening wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (cf. HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (cf. EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op verweerder, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (cf. HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De Raad stelt vast dat verweerder zowel heeft gemotiveerd aangaande de algemene situatie in Slovenië voor verzoekers van internationale bescherming die in het kader van de Dublinprocedure worden overgebracht, als met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker op basis van de elementen die hij in zijn Dublinvehoor heeft aangereikt.

Vooreerst wijst de Raad er op dat verweerder in de bestreden beslissing verduidelijkt dat de Sloveense instanties het verzoek tot internationale bescherming zullen onderzoeken en verzoeker niet zullen verwijderen naar zijn herkomstland zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek, alsook dat verzoeker gemachtigd zal zijn te verblijven in Slovenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en hij de door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

Verzoeker betoogt dat de Sloveense overheid allerhande wetswijzigingen heeft aangenomen die resulteren in het inperken van de toegang en rechten van asielzoekers. Verzoeker wijst op de nieuwe wettelijke mogelijkheid om speciale noodmaatregelen te nemen waarbij de toegang tot de asielprocedure kan worden beperkt. Hij ondersteunt zijn betoog met de verwijzing naar een AIDA rapport, een rapport van Amnesty International, een artikel van Reuters en informatie van de European Council on Refugees and Exiles. Verzoeker bekritiseert eveneens de “buitengewoon lange wachttermijn” waarbinnen een beslissing wordt genomen in Slovenië.

Vooreerst merkt de Raad op dat het een reeks maatregelen betreft die door de Sloveense overheid kan worden geactiveerd in uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke noodmaatregelen op heden actief zijn, noch dat de Sloveense overheid van plan is om deze in de nabije toekomst te activeren. Daarnaast blijkt uit het AIDA rapport waarnaar verzoeker verwijst dat deze maatregelen ertoe strekken te beperken welke personen nog een verzoek om internationale bescherming in Slovenië kunnen indienen. Aangezien verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 9 februari 2022, en deze procedure bij overdracht aan Slovenië gewoon kan worden hervat, ziet de Raad niet in welke impact dergelijke noodmaatregelen op verzoeker zouden hebben. Uit het AIDA rapport blijkt niet dat deze maatregelen een negatieve impact zouden hebben op de reeds hangende verzoeken om internationale bescherming. Dit wordt bovendien bevestigd in de bestreden beslissing:

*“In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Slovenië (Miha Nabergoj, “Asylum Information Database –Country Report – Germany”, laatste update maart 2021, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en worden ze na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (2.7 pagina 37).”*

Verzoeker kan met de verwijzing naar bovenvermelde bronnen dit motief niet weerleggen. Er blijkt immers niet dat deze bronnen betrekking hebben op personen die in het kader van de Dublin III Verordening aan Slovenië worden overgedragen. In tegendeel, uit de bestreden beslissing volgt dat niet blijkt dat deze personen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de asielprocedure. Verzoeker weerlegt dit niet.

De vrees van verzoeker om te worden geconfronteerd met voornoemde speciale noodmaatregelen lijkt heden dan ook enige grondslag te ontbreken. De Raad herinnert er aan dat een ‘reëel risico’ wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Dit impliceert dat het risico echt moet zijn, dat wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. *In casu* blijkt dat verzoekers vrees enkel is gebaseerd op een hypothetische situatie.

Overigens deelt de Raad het standpunt van verzoeker niet dat het loutere feit dat een procedure voor internationale bescherming kan aanslepen, of dat maatregelen in de vorm van wetswijzigingen worden genomen om hieraan tegemoet te komen en te voorzien in onder meer een versnelde procedure aan de grens, op zich reeds aanleiding geven tot de vereiste hardheid vooraleer men kan spreken van een reëel risico op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanvoert waarmee hij tracht aannemelijk te maken dat de asielprocedure of opvangomstandigheden in Slovenië systeemfouten bevatten, noch wijst hij op enig persoonlijk element dat een indicatie inhoudt dat hij bij overdracht aan Slovenië een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM zal ondergaan.



Vervolgens houdt verzoeker voor dat hij in Slovenië geen adequate toegang zal krijgen tot de kosteloze juridische bijstand en dat de kwaliteit van de tolken ondermaats is. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker opnieuw naar het hoger vermelde AIDA rapport.

Verzoeker toont niet aan de hand van concrete passages in het rapport aan dat het kwaliteitsniveau van de Sloveense tolken een negatief gevolg zou hebben voor zijn individuele asielprocedure. Uit het rapport blijkt niet dat er geen tolken beschikbaar zouden zijn, noch dat het eventuele tekort aan beschikbare en gekwalificeerde tolken dermate nijpend is dat het ertoe zou leiden dat verzoekers recht op een adequate asielprocedure erdoor in het gedrang zou komen. De Raad ziet verder ook geen concrete gronden om aan te nemen dat een asielzoeker in Slovenië niet in de mogelijkheid zou zijn om kennis te nemen van de inhoud van een beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Evenmin blijkt uit verzoekers betoog dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bijstand van een advocaat. Het feit dat de Sloveense overheid niet zou voorzien in kosteloze juridische bijstand betekent niet automatisch dat verzoeker er niet in zou slagen om de asielprocedure te doorlopen of desgevallend beroep in te stellen, te meer nu hij er in het verleden reeds in is geslaagd een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar het AIDA rapport niet aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om kosteloze juridische bijstand te krijgen. Zelfs in de hypothese dat kosteloze juridische bijstand niet altijd gemakkelijk voorhanden is, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij door dit enkele feit zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Voorts bekritiseert verzoeker, met verwijzing naar het bovengenoemde AIDA rapport en een Human Rights Report van 2020, de zorgwekkende opvangomstandigheden in Slovenië. Deze rapporten kaarten aan dat er niet genoeg plaats is om iedere asielzoeker die wacht om een asielaanvraag in te dienen, te huisvesten. De rapporten spreken van een gebrek aan privacy en hygiëne.

In de bestreden beslissing wordt over de opvangfaciliteiten het volgende gezegd:

*“Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen en geen gewag maakt van specifieke problemen betreffende de opvang omstandigheden. (pagina 57).”*

De Raad bemerkt dat de rapporten waarnaar verzoeker verwijst het enkel hebben over het plaatsgebrek in de fase voorafgaand aan het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Uit deze rapporten kan worden afgeleid dat, bij een tijdelijke toename van het aantal asielzoekers, de Sloveense instanties moeilijkheden ondervinden bij de huisvesting van dit groot aantal asielzoekers die wachten op het indienen van hun verzoek om internationale bescherming. Dit is echter niet de situatie waarin verzoeker zich bevindt. Hij zal er niet meer moeten wachten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De bevoegde Sloveense instanties stemden in met het terugnameverzoek, hetgeen betekent dat het door verzoeker in Slovenië ingediende verzoek nog hangende is en de behandeling van het verzoek kan worden hervat.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat verweerder wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Slovenië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Waar verzoeker betoogt dat het een standaardmotivering betreft, kan hij dus niet worden gevolgd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

Tenslotte voert verzoeker aan dat er nog steeds geen garantie is op ‘volledige veiligheid’ ten aanzien van de COVID 19-pandemie. Hij verwijst naar het overlegcomité van 6 januari 2022 waarop verschillende maatregelen zijn genomen. Volgens verzoeker kan de bestreden beslissing dan ook noch vrijwillig, noch gedwongen worden uitgevoerd. De Raad wijst erop dat de COVID 19 crisis een pandemie is, die uit de aard van de zaak de hele wereld treft. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de situatie in Slovenië slechter of onrustwekkender is dan in België. Bovendien werd verzoeker gehoord op 8 november 2021, waar hij deze pandemie niet vermeldde als een obstakel in het kader van een overdracht naar Slovenië. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de pandemie enige invloed zou hebben op de verplichtingen die op

de Belgische overheid rusten krachtens de Dublin III Verordening. Er kan verweerder geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek worden verweten doordat hiermee geen rekening werd gehouden.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN